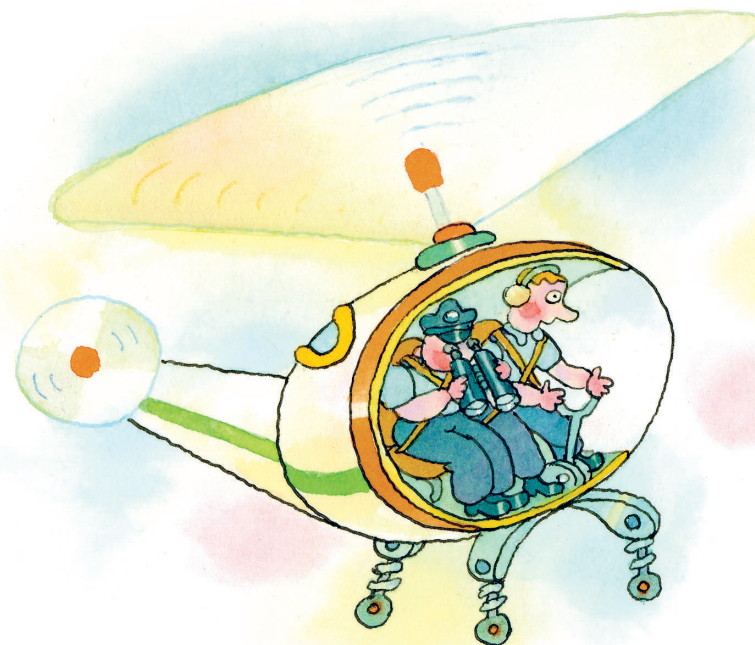

„Víš co, Klárko, já se stočím do klubíčka, ty se ke mně přitulíš jako k polštáři a já tě budu zahřívat. Všechno zaspíme a ráno, až se rozední, snadno najdeme cestu domů,“ utěšoval holčičku Cvoček.

„Jak myslíš, pejsku,“ špitla Klárka. Lehla si na zem, přitiskla se těsně k huňatému kožíšku a brzy usnula. V lese už byla tma jak v půlnoci pod postelí. Do noci zahoukala

sova a vykřikl neznámý pták. Cvoček spal neklidně, bál se, jestli dobře hlídá a hřeje Klárku. Jakmile se ráno trochu rozednilo, vydali se na cestu zpátky. Nad nimi poletovala straka, a tak běželi za ní.

„Kde jsou straky, jsou blízko i lidi. To vím od pana Márinky. Nemůžeme být, Klárko, daleko od vesnice,“ přemýšlel pejsek, když konečně vyšli z lesa na louku.

Náhle uslyšeli ohromný rachot. Nad nimi se vznášelo něco velikého, co se podobalo obřímu komáru.